

عنوان مقاله:

طبیعت از دیدگاه روان شناختی و نگاه عرفانی مولوی در دیوان کبیر

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 15، شماره 58 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

فاطمه بیان فر - استادیار گروه روان شناسی و علوم تربیتی، دانشگاه پیام نور

یوسف عالی عباس آباد - دانشیار گروه ادبیات و زبان فارسی، دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

مقدمه و هدف: تعامل انسان با طبیعت بخش عمده زیست انسانی است که به دلیل آسیب‌های جدی در این حوزه نیازمند تجدیدنظر و ارائه رویکردهای موثری است که این تعامل را به شکلی پایدارتر و معنادارتر ترسیم کند. یکی از این رویکردهای موثر، نگرش عرفانی مولانا در دیوان کبیر است که بر جایگاه ویژه انسان در عالم و پیوند با آن تاکید دارد. رویکرد موثر دیگر، رویکرد روان‌شناختی به طبیعت است. هدف این مطالعه بررسی طبیعت از دیدگاه روان‌شناختی و نگاه عرفانی مولوی در دیوان کبیر بود. نتیجه‌گیری: استفاده از طبیعت در مراکز درمانی، ادارات دولتی و بخش‌های خصوصی به عنوان راهکاری موثر جهت کاهش تنش‌های شغلی و محیطی و ارتقاء و رضایت شغلی قلمداد می‌شود. طبیعت‌درمانی نیز به عنوان یکی از درمان‌های موثر در اختلالات مهارت‌های ارتباطی مانند اوتیسم، اختلالات اضطرابی، استرس، کاهش توجه و تمرکز مانند اختلال بیش‌فعالی، کم‌توجهی، تکانش‌گری می‌باشد. همچنین در جهان‌بینی عرفانی مولانا، انسان باید طبیعت را در باطن، همانند خود تجلی اسماء و صفات گوناگون الهی دانسته و در مقام خلیفه الهی، نگرهبان آن باشد. در نتیجه با درک درست جایگاه ویژه انسان و شناخت ویژگی‌های انسان و طبیعت، چگونگی ارتباط همدلانه وی با طبیعت از دیدگاه مولانا در دیوان کبیر آشکار شد.

کلمات کلیدی:

طبیعت، طبیعت‌درمانی، دیدگاه روان شناختی، نگاه عرفانی مولوی، دیوان کبیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1311446>

